

Per sota el Sol matiner

Com caminen pobres...
Ho fan sense fer-ho.
Perquè senzillament
arrosseguen les cames
mentre el pes dels braços
els encorba l'esquena.

Viure?
No viuen.
No poden!
Respiren,
potser sí.
Però només per venerar-los a ells,
als porcs.
I s'agenollen sobre les sabates
d'aquells dimonis,
lluents i noves,
però paradoxalment brutes.
Fastigoses.

Calbs i xuclats,
s'escalfen entre ells
enmig de la nit.
Dins la foscor,
que els atemoreix menys
que el Sol del matí.
Aquell que anuncia que
tot comença altre cop.
Que el somni que acompanya qualsevol
s'ha acabat.

Que altra vegada hom s'ha de despertar
per viure el malson;
que toca tornar a reviure,
tornar a desvetllar-se d'aquell dolç descans
que molts desitgen etern.

L'alemany,
-un idioma que potser
temps abans sabien parlar-
ara els eriça la pell.
Perquè és aquell munt de mots
que els fereix les oïdes;
el que bruscament els espanta
de les seves il·lusions.

I allà,
ofegats,
viuen condemnats
i moren com a persones.
Deixen d'existir per al món.
I mentre veuen com la humanitat
els ignora,
ells tan sols es resignen
a mirar entre els ferros
d'aquelles tanques que els retenen.

(Inspirat en el genocidi nazi)